

Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Οι παρουσιαζόμενοι ως αυθεντικοί "Μελετητές της Βίβλου" Μάρτυρες του Ιεχωβά αρνούνται την Τριαδικότητα του Θεού, αρνούνται την Θεότητα του Ιησού Χριστού και του Αγίου Πνεύματος, αρνούνται την αθανασία της ψυχής, αρνούνται τον Παράδεισο και την Κόλαση, αρνούνται τον Σταυρό του Κυρίου, αρνούνται την τιμή προς τη Θεοτόκο, αρνούνται την τιμητική προσκύνηση των εικόνων, αρνούνται τα μυστήρια της Εκκλησίας και γενικά απορρίπτουν κάθε τι που έχει σχέση με την Ορθόδοξη πίστη και την αυθεντική ερμηνεία της Αγίας Γραφής.

Πρόκειται για μια ιδιωτική οικονομικο-εμπορική Επιχείρηση, την Σκοπιά, που αποτελείται από μικρομέτοχους και μεγαλομέτοχους, με ετήσιο τζίρο –εκτός άλλων και από τα βιβλία και περιοδικά που αγοράζουν οι Χιλιαστές πρώτοι, για τους εαυτούς τους και για το έργο του προσηλυτισμού που εξασκούν- που ανέρχεται σε αστρονομικά ποσά, και που παρουσιάζεται ως εκπρόσωπος του Θεού επί της γης. Παρουσιάσθηκε μάλιστα για πρώτη φορά σαν μετοχική εταιρεία το 1884 και αυτό-ορίστηκε στη θέση του αλάνθαστου ερμηνευτή των Ευαγγελίων. Πράγματι, το 1881 οι διάφορες ομάδες οπαδών του Ρώσσελ που είχαν συγκροτηθεί σε διάφορες περιοχές, σχημάτισαν τη μετοχική «Φυλλαδική Εταιρία Σκοπιά της Σιών», και το 1884 έλαβε νομική υπόσταση ως εταιρία. Το 1896 μετονομάσθηκε σε «Βιβλική και Φυλλαδική Εταιρία Σκοπιά» με έδρα την Πενσυλβανία (βλ. Σύγχρονες Αιρέσεις. Α΄ Χιλιαστικές Αιρέσεις. Β. Ν. Γιαννόπουλου Αθήνα 1989 σελ. 121). Τότε μπορούσε ο καθένας με δέκα δολάρια να αγοράσει μια μετοχή της εταιρίας Σκοπιά (Σκοπιά 1955 σ. 241). Ο Ρώσσελ ήταν ο μεγαλύτερος μέτοχος. Γι' αυτό μπορούσε να είναι ισόβιος πρόεδρος (βλ. Εγχειρίδιο αιρέσεων και παραχριστιανικών ομάδων. Αντ. Αλεβιζόπουλου. Αθήνα 1994, σελ. 461). Όπως βλέπουμε, η εν λόγω εταιρεία δεν ήταν παρά μια οικονομική ιδιωτική επιχείρηση, μετοχική, που πουλούσε βιβλία και περιοδικά και αυτό το βλέπουμε στη σύστασή της. Επομένως, πώς μπορεί να ισχυρίζεται ότι αποτελεί τον «πιστό και φρόνιμο δούλο», «τον μόνο αγωγό του θείου θελήματος», τον «αλάνθαστο ερμηνευτή της Αγίας Γραφής» πάνω στη γη; Διότι στην ηγεσία της Σκοπιάς ανέβαιναν εξ αρχής όσοι είχαν τις περισσότερες μετοχές και όχι οιπροφήτες του Θεού!

Αντίθετα, η Εκκλησία υπήρχε εξ αρχής και δεν είναι νεώτερο προϊόν όπως είναι οι χιλιαστές. Στις Πράξεις των Αποστόλων λ.χ. διαβάζουμε: «Προσέχετε, λοιπόν, τον εαυτό σας και όλο το ποίμνιο, στο οποίο το Πνεύμα το Άγιο σάς έθεσε επισκόπους για να ποιμαίνετε την ΕΚΚΛΗΣΙΑ του Κυρίου και Θεού, την οποία έκανε δική του με το αίμα του» (20,28).

ΟΙ ΑΝΤΙΦΑΤΙΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥΣ

Ισχυρίζονται ότι η αλήθεια είναι κλιμακούμενη και εξελισσόμενη, ότι ολοκληρώνεται ολίγον κατ' ολίγον και ότι δίδεται από τον «πιστό και φρόνιμο δούλο» (δηλ. την ίδια την Εταιρεία) ΕΝ ΚΑΙΡΩ. Ο απόστολος Ιούδας (όχι ο Ισκαριώτης) έχει όμως εντελώς άλλη εκκλησιαστική θέση επί του προκειμένου, διότι λέγει ότι η γνήσια χριστιανική πίστη ΜΙΑ ΚΙ ΕΞΩ ΠΑΡΑΔΟΘΗΚΕ ΣΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ (την Εκκλησία), όχι κατά διαστήματα, ούτε διαφορετική κάθε φορά (Ιούδα 3). Η

Εκκλησία μάλιστα δεν μπορεί ποτέ να πέσει σε πλάνη (Ματθ. 16, 18), αφού αποτελεί τον «στύλο και το εδραίωμα της αλήθειας» (Α΄ Τιμ. 3,15). Επομένως κάθε άλλη διδασκαλία, εκτός της αποκαλυφθείσης αληθείας, δεν είναι παρά ανθρώπινη επινόηση και ψευδοπροφητεία, που ενέχει σοβαρούς κινδύνους για τη σωτηρία των πιστών (Β' Πέτρου 2, 1-3). Η Αγία Γραφή ακόμη δεν ερμηνεύεται από μόνη της, αλλά δια των Πατέρων της Εκκλησίας και δια της ιεράς Παραδόσεως, αλλιώς πέφτει κανείς σε πολλές αντιφάσεις, παρερμηνεύει το περιεχόμενό της (Β΄ Πέτρ. 3, 16-17), γίνεται αιρετικός ή αιρεσιάρχης. Στο πλαίσιο αυτό, οι χιλιαστές, όπως περιληπτικά διαπιστώνουμε παρακάτω, έχουν αναιρέσει ουκ ολίγες αλήθειες απ' αυτές που πίστευαν αρχικά.

Μερικά παραδείγματα: Επί 50 ολόκληρα χρόνια η εταιρεία Σκοπιά κήρυττε (από το 1877 μέχρι το 1931) ότι το σιωνιστικό κίνημα ήταν θείκη διδασκαλία, η ίδρυση δηλαδή του Κράτους του Ισραήλ. Κατηγορούσε μάλιστα τους κληρικούς που δεν δεχόντουσαν παγκόσμια σιωνιστική γήινη κυβέρνηση πάνω στη γη (Η επιθυμητή κυβέρνηση, σελ 53), αφού αποκατασταθεί ο Ισραήλ (Προφητεία, σελ. 24). Κάνοντας πλήρη στροφή, διεκήρυξε στη συνέχεια ότι ο Σιωνισμός είναι κίνημα του σατανά (Σκοπιά 1955, σελ. 305).

Κάποτε δίδασκε ότι ο Αβαδδών (ή 'Απολύων'), ο βασιλιάς της αβύσσου που αναφέρεται στο Αποκ. 9,11 είναι ο διάβολος (Γραφικά Μελέται Ζ΄, σελ. 199). Σήμερα δέχεται ότι είναι ο Χριστός (Σκοπιά, 1970, σελ. 144).

Επί Ρώσσελ (του και ιδρυτού της οργάνωσής τους) πίστευαν ότι οι υπερέχουσες εξουσίες που αναφέρει ο απ. Παύλος (Ρωμ. 13,1) είναι οι πολιτικές κυβερνήσεις και δεχόντουσαν ότι εκ Θεού προέρχονται ('Γραφικά Μελέται', τ. Α΄, σελ. 302). Ο Ρόδερφορντ όμως (ο επόμενος πρόεδρος τους) το θεώρησε αυτό σατανική διδασκαλία (Φως, τ. Β΄, σελ. 34). Ο Νορρ (τρίτος πρόεδρος της Σκοπιάς) δέχτηκε στην αρχή ότι η πίστη του Ρώσσελ ήταν διαβολική, ενώ στη συνέχεια, το 1963, τάχτηκε με το μέρος του Ρώσσελ και αποκήρυξε τη θέση του Ρόδερφορντ.

Κάποτε η οργάνωση δίδασκε ότι ο αρχάγγελος Μιχαήλ είναι ο Χριστός (π.χ. 'Μπορείτε να ζείτε για πάντα...', σελ. 21/ 'Από τον Απολεσθέντα Παράδεισο', σελ. 176). Στη συνέχεια ταύτισε τον αρχάγγελο με τον πάπα της Ρώμης (Γραφικά Μελέται Ζ΄ τόμος, σελ. 236), ύστερα στο Μπρούκλιν ταύτισαν την έννοια του πάπα της Ρώμης με τον Αντίχριστο (Β΄ τόμος Γ.Μ. σελ. 330-407) -άρα και τον αρχάγγελο ταύτισαν με τον αντίχριστο- και σήμερα πιστεύει και πάλι ότι ο αρχάγγελος Μιχαήλ είναι ο Χριστός (Σκοπιά 1985, 15ης Απριλίου) (βλ. Δημητρίου Κόκκορη, Ορθοδοξία και Κακοδοξία, Αθ. 2004, τ. Α΄, κεφ. Γ6.β.).

Για το έτος της αόρατης (πλέον) γι' αυτούς δευτέρας παρουσίας του Χριστού, η αρχική διδασκαλία του Ρώσσελ ήταν η εξής: Ο Ρώσσελ διακήρυττε μαζί με τον τότε συνεργάτη του Μπάρμπουρ -από την εποχή που ανήκε στον τρόπο σκέψης των Αντβεντιστών- στο βιβλίο τους μάλιστα «Οι τρεις κόσμοι» (1877), ότι το 1874 ο Χριστός εγκατέλειψε τον «ουράνιο ναό» και έφθασε το 1875 με «αόρατο πνευματικό σώμα» στη γη (σ. 60 εξ.). Πρόσθετε ακόμη πως το 1874 άρχισε ο «καιρός του θερισμού των αγίων», το 1875 η «ανάσταση των αγίων» η πρώτη

ανάσταση», πως το 1878 θα γινόταν η «αρπαγή της Εκκλησίας», ενώ η «βασιλεία» θα επικρατούσε σ' όλη τη γη το 1914 (σ. 55-72). Αλλά και στις 'Γραφικές Μελέτες', τόμος Γ' (σελ. 139), αναφέρεται ότι το 1914 θα ιδρυθεί η 'βασιλεία' στη γη. Αποδείχθηκε, ναι ή όχι, τελείως λάθος; Παραδέχθηκε ποτέ η οργάνωσή τους ότι έκανε λάθος; Όχι βέβαια! (βλ. και 'Εγχειρίδιο αιρέσεων και παραχριστιανικών ομάδων', π. Αλεβιζόπουλου).

Ο Ρώσσελ δεχόταν την θεοπνευστία και μαρτυρία της μεγάλης πυραμίδας της Αιγύπτου και ότι είναι «ο λίθινος προφήτης του Θεού», κτίστηκε μάλιστα έγγραφε από τον Μελχισεδέκ (Γραφικά Μελέται τ. Γ', σελ. 358, 363, 365, 417/ Φωτόδραμα, σελ. 25). Οι επόμενοι πρόεδροι του Χιλιασμού, Ρόδερφορντ και Νόρρ, 'άδειασαν' τον ιδρυτή της οργάνωσής τους ισχυριζόμενοι ότι αυτό είναι δαιμονική διδασκαλία (Σκοπιά 1956, σελ. 126). Μάλιστα είπαν πως όσοι ισχυρίζονται κάτι τέτοιο (δηλαδή και ο ίδιος ο Ρώσσελ, που είχε εξ αρχής χαρακτηριστεί ως ο «πιστός και φρόνιμος δούλος», σύμφωνα με το Γραφ. Μελ. Ζ', σελ. 3) ανήκουν στον σατανά (Σκοπιά 1928, σελ. 375) (βλ. «Οι χιλιαστές μάς γράφουν», Αντωνίου Αλεβιζόπουλου, εκδ. Αποστολικής Διακονίας, έκδ. Γ', 1997).

Μια μεγάλη αμφιταλάντευση επί των γνησίων θεϊκών διδασκαλιών επιδεικνύουν και για το πρόσωπο του Κυρίου, που θεωρήθηκε κατά διαστήματα από την οργάνωσή τους είτε απλός άγγελος (Από τον Απολεσθέντα Παράδεισο, σελ. 211), είτε ο αρχάγγελος Μιχαήλ (Σκοπιά 15.4.1985, σελ. 26). «Τι διδάσκουν για το Χριστό; Πρέπει να τον λατρεύουμε; Ναι, είναι καθήκον των πιστών, κήρυτταν το 1898. Αυτό το πίστευαν μέχρι το 1950. Το 1961 η Εταιρεία "Σκοπιά" άλλαξε. Δεν πρέπει να λατρεύεται ο Χριστός, έγραψαν, γιατί δεν είναι Θεός, είναι δημιούργημα. Μετά εννιά χρόνια, το 1979, 'δίδαξαν' ότι πρέπει να λατρεύεται ο Ιησούς Χριστός. Αυτό όμως μέχρι το 1984, όταν στο New World Translation διακηρύττεται ότι ο Χριστός δεν πρέπει να λατρεύεται...», και πάει λέγοντας (βλ. «Οι εγκαταστάσεις των Χιλιαστών στην Βοιωτία ή Πως ξεπουλιέται η Ελλάδα», Μητρ. Θηβών & Λεβαδείας Ιερωνύμου, Αθ. 1992). Αλλά και στο βιβλίο τους 'Μπορείτε να ζείτε για πάντα...', επίσης αναφέρεται ότι ο Χριστός είναι ένα σπουδαίο δημιούργημα (και μόνο), απευθείας μάλιστα από τον Θεό (σελ. 58). Αυτά δείχνουν ότι δεν μελετούν σωστά την Αγία Γραφή. Πώς αλλιώς μπορεί να εξηγηθεί ότι ενώ είναι φως ηλίου η διδασκαλία της Γραφής για την Θεότητα του Χριστού, εκείνοι δεν το γνωρίζουν; Λ.χ. ο μεγάλος απ. Παύλος λέει για τον Χριστό «ο ων επί πάντων Θεός» (Ρωμ. 9,5), τον αναφέρει ως «ο μεγάλος Θεός και σωτήρας μας» (Τίτου 2,13) και ο ευαγγελιστής Ιωάννης επίσης γράφει γι' Αυτόν πως είναι «ο αληθινός Θεός» (Α' Ιω. 5,20).

Στο εξώφυλλο της Σκοπιάς τής 1.9.1927 εικονίζεται, αριστερά πάνω, ο Σταυρός μέσα σε στέμμα και δείχνει έτσι το σεβασμό που Του όφειλαν οι Μάρτυρες του Ιεχωβά (διδασκαλία του Ρώσσελ). Μάλιστα οι Μάρτυρες έφεραν τον σταυρό πάνω τους με ειδική καρφίτσα και όλα τα φύλλα της Σκοπιάς από το 1878 μέχρι το 1931 είχαν εικόνα με το Σταυρό. Από το 1874 οι χιλιαστές τιμούσαν τον Σταυρό, όπως έλεγε ο Ρώσσελ. Ακόμα και στον τάφο του ζήτησε ο Ρώσσελ να τοποθετήσουν τον Σταυρό (Σκοπιά 1955, σελ. 225). Στο βιβλίο του Ρώσσελ 'Φωτόδραμα της δημιουργίας' (σελ. 12), παρουσιάζεται ο Σταυρός σε τρεις φάσεις της σταυρώσεως

του Χριστού. Στη δεύτερη φάση εικονίζει τον Ιησού με απλωμένα τα χέρια πάνω στο Σταυρό και φέρει κάτωθεν τον τίτλο ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΤΑΡΑΣ. Στο ίδιο βιβλίο, σελ. 69, υπάρχουν και πάλι τρεις εικόνες με Σταυρό από το δράμα του Γολγοθά. Το βιβλίο τους «Καταλλαγή», στη σελ. 137, παρουσιάζει τον Χριστό κρεμασμένο στον Σταυρό. Στο ίδιο βιβλίο 'Καταλλαγή' του Ρόδερφορντ, κατηγορούν τους χριστιανούς και τους κληρικούς, γιατί νομίζετε; Επειδή «δεν ήσαν πρόθυμοι να κηρύξουν τον Χριστόν ΚΑΙ ΤΟΥΤΟΝ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΝ». Και μιλούν για το παιδίον που «εγεννήθη εκ Παρθένου Και επέθανεν ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ...» (σελ. 115, 219, 275). Στο βιβλίο του Ρόδερφορντ «ΖΩΗ» (1929, σελ. 207), εικονίζεται ο Ιησούς να φέρει στους ώμους του το ξύλο του Σταυρού. Στο βιβλίο τους 'Δημιουργία' (σελ. 265), του 2ου προέδρου των Μαρτύρων του Ιεχωβά Ρόδερφορντ, παρουσιάζουν τον Χριστό ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟ και γράφουν για τον αγιασμό των ανθρώπων από την θυσία του αίματος του Ιησού.

Αντίθετα, σήμερα αρνούνται την σταύρωση του Κυρίου. Στο βιβλίο τους «Η Αλήθεια Ελευθερώσει Υμάς» (σελ. 241) παρουσιάζουν τον Χριστό καρφωμένο ΣΕ ΠΑΣΣΑΛΟ και δέχονται σαν Σωτήρα τον Ιεχωβά. Το ίδιο και στο Ξύπνα του 1977 (22/4) ισχυρίζονται ότι ο Ιεχωβά είναι ο Σωτήρας με όργανό του τον Χριστό. Στο βιβλίο τους «Η αλήθεια που οδηγεί εις την αιώνιον ζωήν», σελ. 141, γράφουν ότι πρέπει να απαρνηθούν οι οπαδοί τους τον σταυρό γιατί είναι όργανο καταδίκης του Χριστού (Βλ. και βιβλίο τους «Τι διδάσκει πράγματι η Αγία Γραφή;», 2005 και 2013 ελλην. εκτύπωση, σελ. 52 και 204-206). Στο περιοδικό 'Ξύπνα' της 22.2.1975, ρωτούν, ενσπείροντας αμφιβολίες, αν η σταύρωση και ο θάνατος του Χριστού έγιναν όντως έτσι ή όχι. Και ρωτάμε και εμείς με τη σειρά μας: Φαύλος κύκλος ή όχι;

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Το σχήμα T (του σταυρού) ως σχήμα καταδίκης καθιερώθηκε από τους Ρωμαίους, πριν από την εποχή του Κυρίου Ιησού. Αυτό ίσχυε επί της εποχής του Χριστού, όπως μαθαίνουμε από τον Τερτυλλιανό, όπως συναντάμε και στο βιβλίο της Π.Δ. 'Ιησούς του Ναυή' (8,29, «ξύλον δίδυμον»), όπως αναφέρει ο αρχαίος συγγραφέας Λουκιανός. Ο απ. Πάυλος αναφέρει ότι καυχάται ιδιαιτέρως μόνο για τον Σταυρό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού (Γαλ. 6,14), και επισημαίνει ότι «το κήρυγμα του Σταυρού ...είναι δύναμη Θεού» (Α' Κορ. 1,18). Ο Χριστός λέει πάνω στον Σταυρό «έγινε κατάρα για μας» για να μας εξαγοράσει από την κατάρα του νόμου (Γαλ. 3,13) και ως, εκ τούτου, το τέλος των εχθρών του Σταυρού θα είναι η απώλεια (Φιλ. 3,19). Ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, που συνοψίζει την Ορθόδοξη Παράδοση, λέγει ότι η πιο θαυματουργική ενέργεια του Χριστού είναι ο τίμιος Σταυρός Του. Με κανέναν άλλο μέσο δεν ανοίχτηκαν οι πύλες του Παραδείσου, δεν γίναμε παιδιά και κληρονόμοι του Θεού, παρά μόνο με τον Σταυρό του Κυρίου μας. Μάλιστα έχει ανακαλυφθεί σύγχρονη με την εποχή του Κυρίου γελοιογραφική εικόνα, όπου εμφανίζεται να διακωμωδείται η σταύρωση του Κυρίου, πλην όμως εμφανίζεται το σχήμα του Σταυρού (βλ. αρχιμ. Γεωργίου Αναστασάκη, «Χιλιαστικές πλάνες και αναίρεσις αυτών», Λαγκαδάς 1984, σελ. 266 κ.ε.).

Η ΑΛΛΟΙΩΣΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΙΣΤΗΣ

Η αλλοίωση των εδαφίων της Αγίας Γραφής εμφανίζεται, εκτός των περιοδικών

"Σκοπιά" και "Ξύπνα" και των εκδιδόμενων βιβλίων της Επιχείρησης, και στην ονομαζόμενη από τους ιδίους "Μετάφραση του Νέου Κόσμου" (ΜΝΚ), που είναι η επίσημη Γραφή των Μαρτύρων του Ιεχωβά. Ελάχιστα μόνο παραδείγματα σημειώνουμε παρακάτω:

Η δική τους μετάφραση αντικαθιστά το όνομα του Ιησού Χριστού με το όνομα του Ιεχωβά και παραλείπει τα σημεία εκείνα στα οποία ο Χριστός ταυτίζεται με τον Κύριο και Θεό. Ο απ. Παύλος π.χ. διδάσκει: «Όποια εργασία κάνετε να την κάνετε με την καρδιά σας, σαν να δουλεύετε για τον Κύριο κι όχι για τους ανθρώπους. Ξέρετε καλά ότι θα πάρετε από τον Κύριο ως ανταμοιβή σας την κληρονομία της βασιλείας του. Γιατί στην πραγματικότητα ο Κύριος τον οποίον υπηρετείτε είναι ο Χριστός» (Κολ. 3,23-24). Η Σκοπιά το παραχαράζει (Σκοπιά 1ης Νοεμβρίου 1977, εδάφιο από ΜΝΚ), και όχι μόνο αναφέρει στη θέση του Κυρίου τη λέξη 'Ιεχωβάς', αλλά αποκρύπτει και τη συνέχεια του εδαφίου που λέγει: "ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΕΙΤΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ", δηλαδή ο Θεός (βλ. «Το ξεσκέπασμα των Μαρτύρων του Ιεχωβά», ιερέως Ε. Χατζής, εκδ. Ν. Παναγόπουλος, σελ. 43,44, 56).

Στις Πράξεις διαβάζουμε: «Προσέχετε, λοιπόν, τον εαυτό σας και όλο το ποίμνιο, στο οποίο το Πνεύμα το Άγιο σας έθεσε επισκόπους για να ποιμαίνετε την εκκλησία του Κυρίου και Θεού, την οποία απέκτησε χύνοντας το αίμα του» (20,28). Ο απ. Παύλος επισημαίνει εδώ την πίστη της Εκκλησίας στο ότι ο Ιησούς Χριστός, που είναι ο Κύριος και Θεός, απέκτησε την Εκκλησία χύνοντας το δικό Του αίμα επί του Σταυρού. Ταυτίζει δηλαδή ο Παύλος το Θεό με τον Ιησού Χριστό, οντολογικά και ουσιαστικά. Η Εταιρεία Σκοπιά αντίθετα μεταφράζει: "Προσέχετε λοιπόν εις εαυτούς και εις όλον το ποίμνιον, εις το οποίον το πνεύμα το άγιον σας έθεσε επισκόπους, δια να ποιμάνητε την εκκλησίαν του Θεού την οποία απέκτησε δια του αίματος του ιδίου αυτού Υιού" (βιβλίο τους 'Λύχνος ...', σελ. 11). Και έτσι δεν φαίνεται βέβαια ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο ίδιος ο Θεός, ενσαρκωμένος (Το ξεσκέπασμα, όπου ανωτέρω, σελ. 76).

Οι "Σπουδαστές των Γραφών" αρνούνται να πιστέψουν στην Αγία Τριάδα. Στα περιοδικά τους λένε: "Είναι ο Ιεχωβά Τριάδα - τρία πρόσωπα σε έναν Θεό; Όχι! Ο Ιεχωβά, ο Πατέρας, είναι ο μόνος αληθινός Θεός ... Ο Ιησούς είναι ο πρωτότοκος Γιος Του και υποτάσσεται στον Θεό ... Ο Πατέρας είναι μεγαλύτερος από τον Γιο.... Το άγιο Πνεύμα δεν είναι πρόσωπο είναι η ενεργός δύναμη του Θεού.. ("Τι Απαιτεί ο Θεός από Εμάς", 1996, σελ. 22/ βλ. και βιβλίο τους «Τι διδάσκει πράγματι η Αγία Γραφή;», όπου ανωτέρω, σελ. 201-204). Αντίθετα, στην Καινή Διαθήκη, εκτός από τον Θεό Πατέρα, για τον Χριστό, τον Υιό του Θεού, διαβάζουμε: «Έστειλε το λόγο του στους Ισραηλίτες με το χαρμόσυνο άγγελμα ειρήνης δια του Ιησού Χριστού. ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΟΛΩΝ» (Πράξ, 10,36). Η επιστολή Ιούδα αναφέρει: «Εισχώρησαν κρυφά μεταξύ σας μερικοί άνθρωποι ασεβείς και αρνούνται ΤΟΝ ΜΟΝΟ ΔΕΣΠΟΤΗ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟ ΜΑΣ, Ιησού Χριστό» (στ. 4). Ο απ. Παύλος ξεκάθαρα τονίζει: «Ο Θεός φανερώθηκε ως άνθρωπος, το Πνεύμα απέδειξε ποιος ήταν, φανερώθηκε στους αγγέλους, κηρύχθηκε στα έθνη, τον πίστεψε ο κόσμος, αναλήφθηκε με δόξα» (Α' Τιμ. 3,16). Και πάλι ο θείος Παύλος, ομολογεί: «ο Ιησούς Χριστός, αν και ήταν Θεός, δεν θεώρησε την ισότητά του με το Θεό αποτέλεσμα αρπαγής, αλλά τα απαρνήθηκε όλα, πήρε μορφή δούλου κι έγινε άνθρωπος» (Φιλιπ.

2,5-7)

Για το Άγιο Πνεύμα η Γραφή λέγει τα εξής: «Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ Και όπου είναι το Πνεύμα του Κυρίου, εκεί υπάρχει ελευθερία» (Β' Κορ. 3,17-18). Ακόμη: «Ο ΚΥΡΙΟΣ (το Άγιο Πνεύμα) να κατευθύνει τις καρδιές σας στην αγάπη του ΘΕΟΥ και στην υπομονή του ΧΡΙΣΤΟΥ» (Β' Θεσ. 3,5). Κύριος αποκαλείται ολοκάθαρα λοιπόν και το Άγιο Πνεύμα. Η λέξη Κύριος είναι γνωστό ότι δίνεται μόνο στο Θεό, τόσο στην Παλαιά Διαθήκη, όσο και την Καινή Διαθήκη, που σημαίνει ότι τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδος, Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα, είναι ένας Θεός, αλλά Τριαδικός.

Ο ευαγγελιστής Ιωάννης (3,13) ακόμη αναφέρει: «Κανένας, βέβαια, δεν ανέβηκε στον ουρανό παρά μόνο ο Υιός του Ανθρώπου, που κατέβηκε από τον ουρανό, ΚΑΙ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ». Στη δική τους Γραφή του "Νέου Κόσμου" οι Χιλιαστές παραποιούν το εδάφιο αυτό, παραλείποντας τη φράση " ο ων εν τω ουρανώ", διότι η φράση αυτή σημαίνει την πανταχού παρουσία του Ιησού Χριστού ως Θεού («Το ξεσκέπασμα των Μαρτύρων του Ιεχωβά», όπου ανωτέρω, σελ. 105,106). Την πανταχού παρουσία και την Θεότητα του Ιησού Χριστού δεικνύουν και τα εξής χωρία: (α) «Όπου είναι δύο ή τρεις συγκεντρωμένοι στο όνομά μου», λέγει ο Ιησούς, «εκεί είμαι ανάμεσά τους» (Ματθ.18,20), β) «Και ιδού εγώ είμαι μαζί σας όλες τις ημέρες μέχρι της συντέλειας του κόσμου» (Ματθ. 28,20)

Στο Ματθ. 23,14 επίσης αναφέρεται: «Αλίμονό σας, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριτές, γιατί κλείνετε στους ανθρώπους το δρόμο για τη βασιλεία ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. Ούτε εσείς μπαίνετε ούτε το επιτρέπετε σ' όσους θέλουν να μπουν». Και πάλι, στο σημείο αυτό η Καινή Διαθήκη έρχεται σε αντίθεση με την διδασκαλία της Σκοπιάς, αφού μιλά για 'Βασιλεία των Ουρανών' και όχι της γης, όπως ισχυρίζονται οι Χιλιαστές, και γι' αυτό σκόπιμα την καταργούν. Εξαφανίζουν ολόκληρο το χωρίο και παραθεωρείται η αλήθεια.

Κατά τη Σταύρωση του Κυρίου, μεσολάβησε σωστική συνομιλία του Ιησού Χριστού με τον εκ δεξιών Αυτού σταυρωθέντα ληστή, ο οποίος, αφού μετανόησε, άκουσε από τα πανάγια χείλη τα άκρως βαρυσήμαντα λόγια: «Αλήθεια σου λέγω, ΣΗΜΕΡΑ ΘΑ ΕΙΣΑΙ ΜΑΖΙ ΜΟΥ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ» (Λουκ. 23,43). Οι Μ.τ.Ι. μεταθέτουν το κόμμα μετά τη λέξη "σήμερα" και έτσι το μεταφράζουν, αλλάζοντας τελείως το νόημα, ως εξής: 'αλήθεια σου λέγω σήμερα, θα είσαι μαζί μου στον παράδεισο'. Η αυθαίρετη αυτή μετάθεση του κόμματος εξυπηρετεί φυσικά και την πολιτική της Σκοπιάς, εφόσον η Εταιρεία δεν δέχεται αθανασία ψυχής (βλ. «Το ξεσκέπασμα των Μαρτύρων του Ιεχωβά», ιερέως Ελευθερίου Ε. Χατζή, εκδ. Νεκτάριος Παναγόπουλος, Αθ. 1990, και «Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά», Ιω. Θ. Κολιτσάρα, Αδελφότης Θεολόγων Η «Ζωή», τεύχος Β', Αθ. 1962, σελ. 71).

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΑΝΗΚΕ ΑΚΟΜΗ

Είναι γνωστό ότι χρονολογικά έχουν προαναγγείλει αρκετές φορές οι Μάρτυρες του Ιεχωβά το τέλος του κόσμου. Η αλήθεια είναι όμως ότι πουθενά μέσα στην Αγία Γραφή δεν προσδιορίζεται ο χρόνος της Δευτέρας ενδόξου Παρουσίας του

Χριστού. Ακόμη και μετά την ανάστασή Του ο Κύριος απαγορεύει την εντρύφηση με ένα τέτοιο θέμα, που η Πρόνοια του Θεού δεν θέλησε να γνωρίσει στους ανθρώπους: «Εσείς δεν μπορείτε να γνωρίζετε τον ακριβή χρόνο. Αυτόν τον κρατάει ο Πατέρας στην αποκλειστική του εξουσία» (Πράξ. 1,7). Η Γραφή περιορίζεται στο «Νάτος, έρχεται μέσα στα σύννεφα και ΘΑ ΤΟΝ ΔΟΥΝΕ ΟΛΟΙ» (Αποκ. 1,7). (βλ. και «Εγχειρίδιο αιρέσεων και παραχριστιανικών ομάδων», π. Αντ. Αλεβιζόπουλου, εκδ. Ι. Μητρ. Νικοπόλεως & Πρεβέζης, 1991, σελ. 444 κ.ε.).

Η ΔΗΘΕΝ ΧΙΛΙΕΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΤΗ ΓΗ

Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά στηρίζονται περισσότερο στην Αποκάλυψη του Ιωάννη για να κατοχυρώσουν την λανθασμένη πίστη τους στην χιλιετή βασιλεία του Χριστού πάνω στη γη. Η Αποκάλυψη όμως είναι βιβλίο εκ φύσεως συμβολικό και αριθμολογημένο. Έτσι, ο αριθμός 'χίλια' υποδήλωνε την ολότητα, ένα ολόκληρο διάστημα χρόνου, που είναι όχι 1.000 έτη ιστορικά, αλλά όλο το χρονικό διάστημα από την πρώτη μέχρι την Δευτέρα έλευσή Του, οπότε και το τέλος της ιστορίας. Είναι δηλαδή τα χρόνια της Εκκλησίας και της δυνατότητας σωτηρίας από την Χάρη του αγίου Πνεύματος, που προσφέρεται (η σωτηρία) σε εκείνους που ζουν εν μετανοία μυστηριακή ζωή. Στο Εβρ. 2,14, ακόμη, ο απ. Παύλος διδάσκει ότι ο Κύριος με το σταυρικό Του θάνατο και την ανάστασή Του έχει ήδη υποδουλώσει και δέσει τον εξουσιαστή, μέχρι τότε, του θανάτου, δηλ. τον διάβολο. Στο Κολ. 1, 13-14 αναφέρεται πως «Ο Θεός μας έσωσε από την εξουσία του σκότους και μας μετέφερε στη βασιλεία του αγαπητού του Υιού. Μέσω αυτού έχουμε την απολύτρωση, την άφεση των αμαρτιών». Εξάλλου, «όταν οι Φαρισαίοι ρώτησαν τον Χριστό πότε θα έλθει η βασιλεία του Θεού, τους αποκρίθηκε: Η βασιλεία του Θεού δεν έρχεται κατά τρόπο, ώστε να την παρατηρήσετε. Δεν θα πουν, "Νά την, εδώ είναι", ή "Εκεί είναι"». Και μάλιστα η βασιλεία του Θεού είναι μέσα σας» (Λουκ. 17, 20-21).

Ο απ. Παύλος ολοκάθαρα επισημαίνει ότι η βασιλεία του Θεού «δεν είναι φαγητό και ποτό» (όπως τη δέχονται οι Μ.τ.Ι. βιολογικά) (βλ. Ρωμ. 14,17) και «στην ανάσταση οι άνθρωποι θα είναι όπως οι άγγελοι του Θεού στον ουρανό (δεν θα έχουν σωματικές και υλικές ανάγκες)» (Ματθ. 22,31). Ακόμη λέγει ο απόστολος των Εθνών ότι καί την κοιλία καί τα φαγητά "ο Θεός καταργήσει", διότι δεν θα χρειάζονται πια, αφού "πάντες αλλαγησόμεθα", ο καθένας από μας θα πάρει το δικό του μεν, αλλά πνευματικό, άφθαρτο και αιώνιο πλέον σώμα, που δεν θα έχει καμία υλική και φθαρτή ανάγκη του παρόντος πτωτικού κόσμου (Α' Κορ. 6,13). (βλ. και «Ο Χιλιασμός», όπου ανωτέρω, σελ. 56,57). Και ακόμη λέει ο απόστολος των εθνών πως «δεν έχουμε εδώ μόνιμη πόλη, αλλά λαχταρούμε τη μέλλουσα» (προς Εβραίους 13,14), την «ΕΠΟΥΡΑΝΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ» (Β' Τιμ. 4,18) [βλ. «Αντιχιλιαστικόν Εγχειρίδιον», Σωτηρόπουλου, σελ. 256, «Θέματα Ορθοδόξου Δογματικής Θεολογίας», Ν. Μητσόπουλου, Αθ. 1984, σελ. 378-381 & «Η Αποκάλυψις του Ιωάννου», Π. Μπρατσιώτου, Αθ. 1950, σελ. 287, 291].

ΓΙΑΤΙ 'ΙΕΧΩΒΑ' Ο ΘΕΟΣ;

Οι χιλιαστές ισχυρίζονται επίσης ότι το όνομα του Θεού είναι ένα: ΙΕΧΩΒΑ, απ'

όπου και «Μάρτυρες του Ιεχωβά» αποκαλούνται, που αντλούν από το εδάφιο Έξοδος 6,3, όπου ο Θεός λέγει: «Παρουσιάστηκα στον Αβραάμ, στον Ισαάκ και στον Ιακώβ ως Θεός Σαδδαί (Θεός παντοκράτορας), αλλά δεν τους έκανα γνωστό το όνομά μου "Γιαχβέ"». Οι Ο' (Εβδομήκοντα) μεταφραστές της Βίβλου μεταφράζουν όμως από τα εβραϊκά το όνομα του Θεού με τη λέξη «Κύριος» και πολύ σωστά πράττουν, αφού μεταφράζουν στην ελληνική γλώσσα.

Μήπως όμως το όνομα "Γιαχβέ" είναι το μοναδικό όνομα του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη; Όχι βέβαια! Ας δούμε πώς αλλιώς ονομάζεται ο Θεός. Στο κεφ. 3,13-15 της Εξόδου ο Μωυσής είπε προς τον Θεό: «Καλά, εγώ θα πάω στους Ισραηλίτες ... αυτοί όμως θα με ρωτήσουν "ποιό είναι το όνομά του"; Τι θα τους πω; Τότε ο Θεός απάντησε στο Μωυσή: "Εγώ είμαι εκείνος που είναι" (Εκείνος που υπάρχει αιώνια και αναλλοίωτα, στην ουσία ο μόνος αληθινός). Έτσι του λέει θα μιλήσεις στους Ισραηλίτες: "Εκείνος που είναι" μ' έστειλε σε σας ... Αυτό είναι το όνομά μου στον αιώνα, και με αυτό θα με επικαλούνται όλες οι γενιές». Εδώ πράγματι ονομάζεται ο Θεός "ο ων". Στο Εξόδου 34,14 αναφέρεται: «Δεν θα προσκυνήσετε άλλους θεούς, διότι ο Κύριος ο Θεός ονομάζεται ΖΗΛΩΤΗΣ και είναι Θεός ζηλότυπος (θέλει για τον εαυτόν του την αγάπη σας». Στο σημείο αυτό ο Θεός ονομάζεται "ζηλωτής". Στο Ησαΐα 63, 16, επίσης, αναφέρεται το όνομα του Θεού ότι είναι "ΛΥΤΡΩΤΗΣ" και στο Ησαΐα 57, 15 ονομάζεται "ΑΓΙΟΣ". Πολλά λοιπόν τα ονόματα του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη, που κάθε φορά φανερώνουν την παντοδυναμία, την κυριότητά Του, το αναλλοίωτο που έχει στη σχέση Του με τον κόσμο και τη δημιουργία, ΤΙΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ, όχι όμως και την ουσία Του, που είναι απλησίαστη στα δημιουργήματά Του. Άλλωστε ο Θεός δεν έχει εθνικότητα, δεν είναι Εβραίος, για να πρέπει υποχρεωτικά όλοι να τον προσφωνούν στα εβραϊκά! Γιατί λοιπόν οι Χιλιαστές εμμένουν σε ένα μόνο από τα ονόματα του Θεού, παραγνωρίζοντας το πλήθος των υπολοίπων;

Η Καινή Διαθήκη, που καταγράφει την ολοκλήρωση της αποκαλυπτόμενης αλήθειας, φανερώνει πως το όνομα του Θεού όπως αποκαλύπτεται πλέον διάπλατα στους ανθρώπους είναι "Πατήρ, Υιός και Άγιον Πνεύμα" (Ματθ. 28,19), όχι "Ιεχωβά", ενώ ο Χριστός προτρέπει τους μαθητές του να γίνουν από τότε δικοί Του μάρτυρες στα πέρατα της οικουμένης: Γιατί λέγει, «Θα είστε μάρτυρές μου στην Ιερουσαλήμ και σε ολόκληρη την Ιουδαία και Σαμάρεια και μέχρι των περάτων της γης» (Πράξεις 1,8). Ακόμη ο ίδιος ο Θεός, στο κεφ. 65, 15-16 του Ησαΐα, λέγει: "Στους δούλους μου εγώ θα δώσω ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΟΝΟΜΑ. Κι όποιος ποθεί ευλογημένος να' ναι σ' αυτή τη χώρα, θα ζητά να τον ευλογήσει ο αληθινός Θεός". Το καινούργιο και μόνιμο πλέον όνομα των δούλων του Θεού είναι "ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ", διότι «Στην Αντιόχεια ονομάστηκαν για πρώτη φορά οι μαθητές Χριστιανοί» (Πράξ. 11,26).

Αγαπητοί αναγνώστες/στριες,

Ο απ. Παύλος μάς προτρέπει: «Σταθείτε σταθεροί και κρατείτε τις διδασκαλίες τις οποίες διδαχθήκατε..., ΕΙΤΕ ΓΡΑΠΤΑ ΕΙΤΕ ΠΡΟΦΟΡΙΚΑ» (Β' Θεσσ. 2,15), την υγιή πίστη δηλαδή και την Παράδοση της Εκκλησίας. Όταν και όπου χρειαστεί, να μη διστάζουμε να ομολογούμε την Ορθόδοξη πίστη μας, με ήπιο πνεύμα βέβαια και

σεβασμό (Α΄ Πέτρ. 3,15). Έτσι θα βρισκόμαστε πάντοτε μέσα στο γνήσιο δρόμο του Θεού, που είναι η Εκκλησία ως “στύλος και εδραίωμα της αληθείας” (Α΄ Τιμοθ. 3,15).

ΕΚΛΕΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ:

«Οι χιλιαστές μας γράφουν», π. Αντ. Αλεβιζόπουλου, εκδ. Αποστολικής Διακονίας, γ΄ έκδ. 1997

«Εγχειρίδιο αιρέσεων και παραχριστιανικών ομάδων», π. Αντ. Αλεβιζόπουλου, εκδ. Ι. Μητρ. Νικοπόλεως & Πρεβέζης, 1991

«Αντιχιλιαστικόν εγχειρίδιον», Ν. Σωτηρόπουλου, εκδ. Ο Σταυρός, Αθ. 1989

«Το ξεσκεπάσμα των Μαρτύρων του Ιεχωβά», ιερέως Ελευθερίου Ε. Χατζή, εκδ. Νεκτάριος Παναγόπουλος, Αθ. 1990

«Ο Χιλιασμός», Π.Ν. Τρεμπέλα, εκδ. Ο Σωτήρ, 1979

«Η Διαστρεβλωμένη ‘Αγία Γραφή’ των ‘Μαρτύρων του Ιεχωβά’», Θεόδωρου Ζιώγα, 2010

«Διάλογος Ορθοδόξου και Χιλιαστού», εκδ. Απολύτρωσις, Θεσσαλ. 1991